

Un cardenal normal

Dm, 7/06/2011 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Creu en el diàleg i la trobada, un home de consensos però que fuig del llenguatge políticament correcte. El que té de gran, ho té de bo. Li dol que se l'etiqueti, no és de dretes ni d'esquerres perquè no hi ha cap partit que esgoti l'Evangelí. Troba a faltar més empenta a l'Església espanyola. Buscar els valors que ens permeten treballar amb les altres religions. El rostre reflecteix una ànima bona, cordial i acollidora. Li agrada escoltar i sap posar-se a la pell de l'altre. Té una profunda comprensió de la religiositat popular. Té una visió positiva de Déu que la trasllada a la seva visió del món.

Aquestes són afirmacions que es van dedicar al cardenal Carlos Amigo [en la presentació](#) que es va fer la setmana passada a Barcelona del seu llibre entrevista: [Un fraile vestido de cardenal](#). Una conversa entre dos franciscans, un conventual i un menor; un periodista i un cardenal. Un llibre que li han presentat Bono (PSOE) a Madrid, Becerril (PP) a Sevilla, i Puigdollers (UDC) i el cardenal Martínez Sistach a Barcelona.

Les diverses cites del llibre responen perfectament a aquest perfil del cardenal Amigo, arquebisbe emèrit de Sevilla. Per exemple, enllaça amb aquest caràcter quan diu que: "El qui busca l'aplaudiment ho pagarà a un preu molt alt. Els aplaudiments de l'Església són els del Diumenge de Rams".

És normal que una presentació d'un llibre-entrevista s'escori cap a una laudatio al protagonista, però el repàs de les qualitats enumerades em provoca una altra pregunta. No haurien de ser normals aquestes qualitats en un representat de jerarquia de l'Església? No li treu cap mèrit a Amigo creure que ser així hauria de ser allò normal. Els cristians no podem ser perfectes, però tampoc és demanar tant que fos normal i no un elogi aquests tipus de descripció dels representants eclesials. Que quan ens la féssin, el primer que ens vingués al cap fos una llarga llista de catòlics rellevants.

